

NAPOĀ~Ā•D?

ĀĀEtrtek, 21 Ānor 2019

Lada sedĀ›la na stĀ™eĀ›je panelovĀĀho domu a vdechovala svĀ›Ā¼Ā- rannĀ- vzduch. RĀ›da vstĀ›vala brzy, kdyĀ¼ byly ulice prĀ›jzdnĀĀ, ptĀ›jci zpĀ›vali a slunce se zlehka dotĀ›kalo vrcholĀ›stromĀ- MilĀ-ĀovskĀĀho lesa. DneĀ›jek ale nebyl dnem, kdy by si pĀ™ivstala pro svoje potĀ›Ā›jenĀ-. PĀ™i tĀĀ myĀ›lence se kousla do rtu a rukou si bezmyĀ›lenkovitĀ› prohrĀ›bla krĀ›tkĀ›vlasy. NechtĀ›la odsud pryĀ›. NechtĀ›la se stĀ›hovat pryĀ› od Edity.

ĀĀSnad

nebudeĀ› skĀ›kat, Āœ ozvalo se LadĀ› za zĀ›dy a ona se bleskovĀ› otoĀ›ila.

ĀĀZrovna

jsem byla v rozbĀ›hu, Āœ protoĀ›ila oĀ›i na svou kamarĀ›dku a Edita se posadila vedle nĀ›. PosklĀ›dala nohy do tureckĀĀho sedu a z kapsy vydolovala krabiĀ›ku cigaret. DvĀ› vytĀ›hla a jednu podala LadĀ›.

ĀĀMĀ›ma

by mĀ› zabila, kdyby to vidĀ›la, Āœ konstatovala Lada nezaujatĀ› a nechala Editu, aĀ› jĀ›- zapĀ›jĀ›. SilnĀ› si z cigarety potĀ›hla, aĀ¼ se jĀ›- zatoĀ›ila hlava.

ĀĀV tom

kamrĀ›ku na MoravĀ› se pobijete tak jako tak. Āœ

I

Edita potĀ›hla z cigarety a poloĀ›ila se na tvrdĀ›½ povrch stĀ™echy. UvaĀ›ovala, jak to tu pĀ™eĀ›ije bez svĀĀ nejlepĀ›Ā- kamarĀ›dky. Neznaly se nijak zvlĀ›Ā› dluho, teprve pĀ™ed rokem se pĀ™estĀ›hovala do bytu naproti LadĀ›. Ale lĀ›ska ke gramofonovĀ›m deskĀ›m a tajnĀ› zĀ›skĀ›vanĀ›m samizdatovĀ›m knihĀ›m je nevyhnutelnĀ› svedla dohromady. VzpomnĀ›la si na balĀ›Āek knĀ›Ā¼ek, kterĀĀ pro Ladu pĀ™ipravila na cestu jako pĀ™ekvapenĀ›. SmutnĀ› se pro sebe usmĀ›la.

ĀĀBude

se ti po mnĀ› stĀ›½skat, aĀ¼ odjedeĀ›? Āœ zeptala se zastĀ™enĀ›m hlasem. Rychle si odkaĀ›lala.

Lada

tĀ›pla dokouĀ™enou cigaretu, poloĀ›ila se vedle Edity a vĀ›Ā›nĀ› se jĀ›- zadĀ›vala do tvĀ›Ā™e.

ĀĀO tom

nepochybuj. NejlepĀ›Ā- kamarĀ›dky napoĀ™Ā›d, ne? I kdyĀ¼ uĀ¼ nebudu na JiĀ›Ā›ku. Āœ

ĀĀPĀ™ece

se zase uvidĀ›me. Je to pĀ›r hodin vlakem, nenĀ› to konec svĀ›ta. ZkusĀ›m pĀ™emluvit rodiĀ›e, aĀ› mĀ› pustĀ›. Āœ

Lada

kĀ›vĀ›la a pokusila se usmĀ›it, i kdyĀ¼ se jĀ›- svĀ›ralo hrdlo zadrĀ›ovanĀ›m plĀ›Ā›em. NeĀ¼ se znovu posadila, natĀ›hla k EditĀ› nataĀ›enĀ›½ malĀ›Āek, za kterĀ›½ se jejĀ›-kamarĀ›dka jistĀ›½ pohybem zahĀ›jĀ›. Jejich znamenĀ›. Slib, kterĀ›½ se nedĀ› poruĀ›jit. Tomu obĀ› vĀ›Ā™ily.

Sotva

se Lada s rodiĀ›i odstĀ›hovala na Moravu, poslala EditĀ› hned nĀ›kolik dlouhĀ›½ch dopisĀ›. PĀ›r tĀ›½dnĀ› posĀ›lala kaĀ›dou stĀ™edu pohledy. Psala jeĀ›tĀ› nĀ›kolik mĀ›sĀ›cĀ› potom, kdyĀ¼ se jĀ›- zastesklo. Ale jak se rok seĀ›jel s rokem, jedna na druhou zapomnĀ›la. Jen obĀ›as se jim vybavilo, v mlhavĀ›½ch vzpomĀ›nkĀ›ch, pĀ™i nĀ›hodnĀ›½ch rozhovorech, to jedno pĀ™Ā›telstvĀ›- z JiĀ›nĀ›ho MĀ›sta.

Prosinec, 2017

â€ŽA mÃ¡j
noty?â€œ

â€ŽProsÃ-m
tÃ, mamÃ, uÃ¾ po desÃitÃ½: mÃim noty i flÃtnu. Klid, nic jsem nezapomnÃla.â€œ

â€ŽNo
jen aby. PamatujeÃi, jak jsme jeli na vodu?â€œ

â€ŽTo
bylo jenom jednou!â€œ

â€ŽNo
jo, jednou. JenÃ¾e bez pÃidel se tÃ¾ko sjÃ-Ã¾dÃ- Vltava,â€œ zasmÃila se dozobrosrdeÃnÃ
Lada a zasunula svÃ© dceÃm za ucho neposluÃinÃ½ pramen. PÃestoÃ¾e jÃ- bylo pÃmes
dvacet, stÃile ji vidÃla jako to miminko, kterÃ© tak opatrnÃ svÃ-rala
v porodnici. A kterÃ© si v deseti zlomilo nohu na nÃiledÃ-, proto JanÃ
rÃiznÃ zadržla, aby Åila na Chodovskou tvrz rovnou v podpatcÃ-ch.

â€ŽJsem
z toho nervÃznÃ-. Snad bych si i zapÃililaâ€iâ€œ svÃ-Ãm ila se Jana matce, kdyÃ¾
spoleÃnÃ, vystoupily z autobusu Å-Ã-slo 154. ZimomÃmivÃ si pÃitÃihla kabÃit
k tÃlu. LadÃ to samozÃejmÃ neuniklo, ale poznÃimku o tom, Å¾e si mÃla vzÃt
pÃovou bundu, radÃji spolkla.

â€ŽTo aÃ¥
tÃ ani nenapadne, zaÃ-Ã-nat s nÃ-Ã-m takovÃ½m! Je to straÃinÃ½ zlozvykâ€i,â€œ
zavrtÃla hlavou Lada.

â€ŽChceÃi
mi Åm-ct. Å¾e jsi to nikdy nezkouÃjela?â€œ uÃklÃ-bla se Jana a ÅºkostlivÃ zasunula
ruce hloubÃji do kapes.

â€ŽJÃi?
Nikdy.â€œ

Zbytek
cesty k ChodovskÃ tvrzi doÃily obÃ, Å¾eny v tichosti. Lada se
s dcerou rozlouÃila a nechala ji jÃ-t, aÃ¥ se spoleÃnÃ s ostatnÃ-mi ze zÃkladnÃ-
umÃleckÃ Åikoly pÃipravÃ- na vÃinoÃnÃ- vystoupenÃ-.

KaÃ¾dÃ½ rok, od doby, co se
s rodinou pÃestÃhovala zpÃjtky do Prahy a Jana objevila lÃjsku k hudbÃ,
musela Lada jako vÃrnÃ½ divÃk koncert absolvovat. V duchu se pousmÃila nad
tÃ-m, jak jejÃ- muÃ¾ leÃ¾el doma a zoufale pÃedstÃ-ral nachlazenÃ-, aby se nemusel
s dalÃiÃ-mi lidmi tÃ-snit na venkovnÃ-m prostranstvÃ- tvrze.

Venku
uÃ¾ se setmÃlo, kdyÃ¾ na vyvÃ½jenÃ© podium nastoupili hudebnÃ-ci. PrvnÃ- pÃ-snÃ
zaznÃly a Lada se pomalu ponoÃm ila do vÃinoÃnÃ- nÃilady. Rychle se rozhlÃdla po
ostatnÃ-ch, jestli si to takÃ© uÃ¾-vajÃ- stejnÃ jako ona, a jejÃ- oÃi se stÃmetly se
Å¾enou s nÃipadnÃ divokou ÅupÃinou ÅernÃch vlasÃ. NakrÃila Åelo a odvrÃtila
se. NejspÃ-Ã se jÃ- nÃco zdÃjlo, urÃitÃ. Edita na JiÃnÃ-m MÃstÃ uÃ¾ pravdÃ, podobnÃ
ani nebydlÃ-. Mohl to bÃ½t kdokoliv, Åm-kala si.

â€ŽLado?â€œ

Tohle
uÃ¾ ale kdokoliv bÃ½t nemohl. Poznala by ten zvukÃnÃ½, pÃitelskÃ½ tÃn kdekoliv.

OtoÃila
se a hledÃla do tvÃjÃm e dÃimÃ zahalenÃ© v ÅernÃ©m kabÃitÃ s umÃlou
koÃ¾eÃinou. Pusu mÃla Edita rudÃ nalÃ-Åenou, a pÃesto pÃ-sobila vesele, a tak

nĀ›jak rozpustile. V padesĀ›ti letech se tohle jen tak nĀ›komu nepodaĀ™Ā-.

â€žEdito!â€œ

Na pozadĀ- jim dĀ›ti zpĀ-valy Tichou noc, kdyĀ¼ se spolu objaly. LidĀ© kolem na nĀ› hledĀ›li s mĀ-rnĀ½m pohorĀjenĀ-m, ale ani jedna z Ā¼en si okolĀ- moc nevĀĵĀ-mala.

â€žKolik

je to let?â€œ vydechla Lada.

â€žSkoro

Ā•tyĀ™icet! VĀ›Ā™ila bys tomu?â€œ

â€žBoĀ¼e,

to je doba. A tyâ€™tu mĀĵĀj dĀ-tĀ›?â€œ

â€žTo

mĀĵm, a rovnou dvĀ›,â€œ zasmĀĵla se Edita a ukĀĵzala do skupiny zpĀ›vĀĵkĀ- na drobnĀ©ho, kudrnatĀ©ho chlapce, â€žTĀĵmhle je TadeĀĵĀj. Petra nevidĀ-m, urĀ•itĀ› zase nĀ›kde pobĀ-hĀĵ s foĀ¼ĵĀkem.â€œ

Lada

se usmĀĵla. PĀ-seĀ^ skonĀ•ila a na pĀ³dium se hrnuli dalĀĵĀ- Ā°Ā•inkujĀ-cĀ-. Do Janina vystoupenĀ- zbĀ½vala spousta Ā•asu.

â€žNo,

zima je poĀ™ĀĵdnĀĵ. Co Ā™Ā-kĀĵĀĵ, jdeme na grog?â€œ navrhla Lada, kterĀĵ odmĀ-tala dalĀĵĀ-pĀĻ hodinu na mrazu proĀ¼Ā-vat bez nĀ›Ā•eho teplĀ©ho na zahĀ™ĀĵtĀ-.

â€žAle

platĀ-Āĵ! KdyĀ¼ jsi z tĀ© Moravyâ€™i,â€œ zasmĀĵla se Edita, vzala Ladu za rĀĵmĀ›, a vydaly se spolu pro horkĀ½ nĀĵpoj a vlĀ-dnĀĵ slova znovu objevenĀ©ho pĀ™ĀĵtelstvĀ-.

EliĀĵka Ā afrĀĵnkovĀĵ